

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τό Σάββατον, 8^{ον} /21^{ον} Ἰανουαρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν εἰς τήν ἐπ' ὄνοματι αὐτῶν ἱεράν Μονήν τοῦ Χοζεβᾶ, τήν κειμένην εἰς τήν ἀριστεράν ὄχθην τοῦ Χειμάρρου Χορράθ εἰς τήν πρός Ἱερικῶ ροήν αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν ἡμέραν αὐτήν ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης προσῆλθεν εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Χοζεβᾶ, παραιτηθεῖς τῆς ἐν Καισαρείᾳ Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, κατέστη πόλος ἔλξεως πνευματικῆς, ὁ δέ Ἅγιος Γεώργιος προσῆλθεν ἐκ Λευκάρων τῆς Κύπρου καί ἀνεκαίνισε τήν Μονήν ἐκ τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614 μ.Χ.

Ἡ μνήμη τῶν ὁσίων ἀνδρῶν τούτων ἐτιμήθη δι' ὄλονυκτίου ἀγρυπνίας μετά τήν προὔπαντησιν ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί τήν προσφώνησιν τοῦ ἡγουμένου, ἔχουσαν οὕτως:

«Χαίρετε, κανόνες ἄκρας ταπεινοφροσύνης»,

«Χαίρετε, εἰκόνες διαυγοῦς σωφροσύνης»,

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μετά τῆς τιμίας Ἡμῶν Συνοδείας,

Συνεκεντρώθημεν διά μίαν εἰσέτι φοράν, ὅπως ἐορτάσωμεν τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν δύο Ἁγίων Κτιτόρων τῆς ἱστορικῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, Γεωργίου καί Ἰωάννου καί τῶν τρισχιλίων Χοζεβιτῶν Ὀσιομαρτύρων τήν ἐπαύριον.

Αἱ ἀρεταί των, πάμπολλαι! Βάσει τῆς μεστῆς νοημάτων, ἐξαιρέτου πνευματικοῦ ὕψους διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου, μία ἀρετή πασῶν ἀνωτέρα:

Ἡ ἀγία ταπείνωσις!

Εἰς τάς, «Περί ὑπερηφανείας», διδαχάς τοῦ Ἁγίου πρός τούς Χοζεβίτας Μοναχοῦς, διαβάζομεν:

«Ἡ ταπεινοφροσύνη, τεκνία, ὕψωμα (ἦτοι καύχημα) ἔχει τόν Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Υἱόν, ὅστις ἐταπείνωσεν ἑαυτόν ἕως θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ ... λέγω ὑμῖν, ἀδελφοί, ὅτι οὐκ ἔστι Ἕλλην ἢ Ἰουδαῖος ἢ Σαμαρείτης, ὅστις ἔχει ἀληθινήν εὐλάβειαν, πραότητα καί ταπεινοφροσύνην καί οὐκ ἔστιν ἀγαπητός καί πολυαγαπητός παρά Θεοῦ καί ἀνθρώπων ... ταύτας λοιπόν τάς ἀρετάς ἅς ἀποκτήσωμεν: τήν ταπείνωσιν καί τήν εὐλάβειαν. Ἀγωνίσθητε, ἀδελφοί, συμπαριστάμενοι ἀλλήλοις ἐν ταπεινοφροσύνη».

Τοιαῦτα ἐδίδασκεν τούς Χοζεβίτας ὁ Ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος. Οὐ μόνον ἐδίδασκεν, μᾶλλον δέ καί ἔπραττεν!

Ἀμφότεροι οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης καί Γεώργιος διακατεῖχοντο, οὐ μόνον ὑπό

ταπεινώσεως, αλλά κυρίως και έξοχως, υπό ακραιφνοῦς και γνησίας ταπεινοφροσύνης. Τὴν διακριτὴν, μάλιστα, διαφορὰν τῶν δύο ἐννοιῶν, διασαφηνίζει ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Νικήτας ὁ Στηθαῖος εἰς τὴν δευτέραν ἑκατοντάδα τῶν κεφαλαίων του:

«Ἡ ταπείνωσις κατορθοῦται μέ κάθε κακοπάθειαν και με τοὺς ἐξωτερικοὺς κόπους τῆς ἀρετῆς ... Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμως εἶναι τί τό θεῖον και οὐράνιον και γεννᾶται ... διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». (Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπτικῶν, τόμ Δ´ σ.86,87, Α´ ἔκδοσις 1987, «Τό περιβόλι τῆς Παναγίας»).

Τὴν ὑποποιὸν ἀκριβῶς ταπεινοφροσύνην, ἥτις παντελῶς – φεῦ – ἐκλείπει εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν, παρακαλῶ εὐχηθῆτε, Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, ἵνα ἅπαντες ἀποκτήσωμεν. Καί ὄντως βαδίσωμεν ἐν τῷ βίῳ μετριοφρόνως, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, Ἀμήν».

Ἀκολουθῶς ἐτελέσθη ἡ ὀλονύκτιος ἀγρυπνία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου και συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Ἁγιοταφικῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου και τοῦ Χοζεβίτου Ἱερομονάχου π. Χρυσογόνου, ψαλλόντων τῶν κ. Σταύρου Χρήστου, ψάλτου εἰς τόν Ναόν Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, κ. Παπαδημητρίου Νικολάου Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς Πύργου Ἡλείας, κ. Σταύρου Ἰωάννου Πρωτοψάλτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Τριπόλεως, κ. Θεοδοκάτου Νικολάου Λαμπαδαρίου εἰς τόν Ἱ. Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Δήμου Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, κ. Κάμτσιου Ἡλιοῦ και Παναγιώτου, Πρωτοψάλτου και Λαμπαδαρίου ἀντιστοίχως τοῦ παρεκκλησίου Ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ Δήμου Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, μετὰ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς, ἐν συμμετοχῇ λαοῦ πολλοῦ διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἀπερχομένην πανδημίαν τοῦ covid – 19.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος τό ἐόρτιον κήρυγμα ὡς ἔπεται:

«Και εἶπα· νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου», (Ψαλμ. 76,11) ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἅγιοι Πατέρες και ἀδελφοί,

Ἡ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου ἐπιφανεῖσα σωτήριος Χάρις τοῦ θεοῦ και Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ σεμνείῳ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα τιμήσωμεν ἐορτίως τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

Οὗτος παιδιόθεν φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς μονήρους και ἀσκητικῆς ζωῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν και ἐτράπη και ἀφού παρέμεινεν ὑπηρετῶν τοὺς γέροντας γονεῖς του μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν, ἐγκατέλιπε τὴν γενέτειραν αὐτοῦ νῆσον Κύπρον διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους. Τότε παραλαμβάνει αὐτόν ὁ ἀδελφός του μοναχός Ἡρακλείδης και τόν ὀδηγεῖ εἰς τὴν περίφημον διὰ τὴν αὐστηρότητά της και τοὺς ὀσίους μοναχοὺς της, τὴν κοινοβιακὴν ταύτην Μονὴν τοῦ Χοζεβᾶ.

Ἀκούσωμεν τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτοῦ λέγοντος: «Οὐχ ὁδοῦ μῆκος ἴσχυσεν, οὐδέ τόπων δυσχέρεια, παραῦσαι Ὅσιε τό διάπυρον, τῆς πρὸς θεόν ἐκδημίας σου· κάκεῖ γάρ γενόμενος και τοῖς τόποις εὐφρανθεῖς, οὗ οἱ πόδες ἐπάτησαν, τοῦ θεοῦ ἡμῶν οὐκ

ἠμέλησας ὅλως, εἰ μή φθάρης δι' ἀσκήσεως καί πόνων καί πρὸς Σιών τὴν οὐράνιον».

Ὅντως, «τό διάπυρον τῆς πρὸς θεὸν ἐκδημίας τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Γεωργίου» ἐνισχύουν οἱ Δαυϊτικοὶ λόγοι «ἐπεπόθησα τό σωτήριόν σου Κύριε, καί ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ» (Ψαλμ. 118, 174) ἀφ' ἑνός· καί ἡ στερέμνιος (σκληρά) αὐτοῦ ἄσκησις ἀφ' ἑτέρου, ἐν τῇ Λαύρα. «Αἰ προσβολαί τοῦ πολεμήτορος διαβόλου οὐ κατέσεισαν τὴν ἀκρόπολιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ», λέγει ὁ ὑμνωδός. Καί τοῦτο, διότι ὁ μακάριος Γεώργιος εἶχεν ὡς πρότυπον μιμήσεως αὐτόν τοῦτον τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ θεοῦ Παύλου: «Γίνεσθε οὖν μιμηταί τοῦ θεοῦ ὡς τέκνα ἀγαπητά, καί περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ καθὼς καί ὁ Χριστός ἠγάπησεν ἡμᾶς καί παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν προσφοράν καί θυσίαν τῷ θεῷ εἰς ὁσμὴν εὐωδίας», (Ἐφ. 5, 1-2).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ Παύλου, ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ὅρᾳς τό ὑπέρ ἐχθρῶν παθεῖν, ὅτι ὁσμὴ εὐωδίας ἐστὶ καί θυσία εὐπρόσδεκτος· κἄν ἀποθάνῃς, τότε ἔση θυσία· τοῦτο μιμήσασθαί ἐστὶ θεόν».

Ἡ μίμησις τοῦ θεοῦ τούτέστιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ὁ Ὅποιος «καθ' ἡμᾶς γέγονε καί εἰς τό κρεῖττον ἠλλοίωσεν», ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας προσθέτων: «καί πᾶς δέ, ἐκ κακίας ἐπιστρέφων, ἢ ἐν ἀρετῇ μένων καί προκόπτων, λεγέτω: -Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις, ἢ ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου χαρίζεται, τό ἀεὶ διὰ τῶν γυμνασίων τῆς εὐσεβείας ἐπὶ τό μεῖζον προκόπτειν. Ὁ γάρ προκόπτων εἰς ἀρετὴν, οὐκ ἔστιν ὅτε οὐκ ἀλλοιοῦται. Λέγεται δέ καί ὁ Μονογενῆς (Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ) ἀλλοιωθῆναι, ὡς τῆς θείας φύσεως συγκαταβάσει πρὸς τό ἡμέτερον σχῆμα τε καί εἶδος ἀλλοιωθείσης, οὐ κατὰ ἀποβολὴν (=ἀπόρριψιν) ἀλλὰ κατὰ πρόσληψιν.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατὰ Χριστόν ἀλλοίωσιν ἐπέτυχε καί ὁ ὄσιος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος, «μένων καί προκόπτων ἐν ἀρετῇ διὰ τῶν γυμνασίων (=τῆς ἀσκήσεως) τῆς εὐσεβείας, τῆς ὀρθῆς δηλονότι πίστεως. Ἀξιοσημείωτον δέ τό γεγονός, ὅτι ὁ ἱερώτατος Γεώργιος, ὡς ἄλλος Παῦλος, ἐν γῆ ἐπολιτεύετο, ὡσπερ ἀσώματος ἄγγελος, ἀκαταπαύστως δοξολογῶν τόν Ἅγιον Τριαδικόν θεόν καί δεχόμενος τὴν θείαν τούτου ἔλλαμψιν.

Ὁ ὄσιος Γεώργιος δοχεῖον γενόμενος τῆς φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἰορδάνου κηρύττοντος μετάνοιαν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ, ἀνέκραζε καί εὐηγγελίζετο διὰ στόματος τοῦ ψαλμωδοῦ, τὰ μεγαλεῖα καί τὴν σωτηριώδη ἀλήθειαν τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος Χριστοῦ λέγων: «Κύριε, σύ ἔγνωσ. τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυπα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ἀλήθειάν σου καί τό σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυπα τό ἔλεός σου καί τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς», (Ψαλμ. 39, 10-11).

Ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ γεγονότος τούτου, ἀνεδείχθησαν ἡ πλειάδα τῶν μοναστῶν, τῶν ἀσκησάντων ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἐν οἷς Ἰωάννης ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καί Ἰωάννης ὁ Νέος ἡμῶν Πατὴρ ὁ ἐκ Ρουμανίας, οὗτινος τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον λείψανον αὐτοῦ καταγγέλλει τὴν Ἀνάστασιν τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλὰ καί τὴν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ συνανάστασιν ἡμῶν. «Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγονάμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καί τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, [τοῦ Χριστοῦ] (Ρωμ. 6,5), κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί εὐλαβεῖς μοναχοί, οἱ ἐν τῇ ἡγιασμένη ταύτῃ λαύρᾳ ἀσκούμενοι, παρακαλέσωμεν τόν κατενώπιον θεοῦ ἱστάμενον πάνσοφον Γεώργιον, ἵνα παράσχη τοῖς τιμῶσιν αὐτόν τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐπιφανέντος ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὡς καί τήν τῶν θείων μέθεξιν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: Τόν ἐκ θεοῦ θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοί ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἀμήν. Ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένα».

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς ἀγρυπνίας, ὁ ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς καί ἀναδιοργανωτής αὐτῆς ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος παρέθεσε ἐόρτιον τράπεζαν.

Εὐλογῶν τούς πάντας, ὁ Μακαριώτατος ἀνῆλθε τῇ βοηθείᾳ τοῦ μοναστηριακοῦ ὀχήματος τήν ἀνηφορικήν ὁδόν καί ἐπεβιβάσθη εἰς τό ἴδιον Αὐτοῦ ὄχημα πρός ἐπιστροφήν εἰς τά Ἱεροσόλυμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας